

Ἐλεγεία

Τὸ πρόσωπό σου θυμοῦμαι
θαμπό· τὸ μάρμαρο
εἶν' ἕνας παράξενος φωτισμός.
Κανείς δὲν ἀγωνιᾷ, δὲν μπορεῖ
παρὰ ν' ἀπελπιστεῖ.
Ἡ σιωπὴ
δὲν εἶν' ὁ χρόνος ποὺ σταμάτησε.
Ἡ φθορὰ ἐξακολουθεῖ, μᾶς διαπερνᾷ.
Ἔχεις πεθάνει.
Αὐτὸ εἶναι παράλογο, παράλογο.
Ἐνῶ ἀκόμη ἀνάμεσά μας ὑπάρχεις.
Σῶμα σχεδὸν ἀναλλοίωτο.
Ἡ καταστροφὴ εἶναι κρυφὴ
ἀνεπαίσθητη
ἔσχατη.
Δὲν θέλω νὰ ἰδῶ
παρὰ τὸ μάρμαρο.
Τὸ μάρμαρο εἶν' ἐδῶ, ἀμετάθετο.
Τοπίο μοναχικό.
Πράσινο
ἢ θαλασσί.

(ἀπὸ τα νεανικά, 1970)

Ἡ νῆσος τοῦ ἑλέους

Τὴν κλειδωμένη πόλη
δῶδεκα ἄκομψα παιδιά
δὲν ἀρνήθησαν·
πρὸς τοὺς δρόμους ἀνατολικά
γδύνονται συντροφικά
καὶ πλαγιάζουν
σὲ ὄνειρο ἀσημί.
Κλειστές,
ἀνήσυχες ὥρες
μᾶς κρατοῦν καὶ μᾶς σφάζουν.
Τρεῖς ἡμέρες γυρνοῦμε
δίχως ὕπνο
δίχως ἔρωτα
δίχως νερό.
Παλιὰ μπορούσαμε νὰ δοῦμε
τοὺς κοχλάζοντες κρατῆρες
τὶς αἱμάτινες ροές
μὲ τοὺς ταξιδευτὲς ἀνέμους
μέσα στὴν ἀνοικτὴ γῆ·
καὶ τώρα δὲν μπορούμε
νὰ πεθάνουμε.
Δὲν μᾶς βλέπουν οἱ ἀγαπητοὶ
δὲν κατακτοῦν τὶς ὑψηλὲς πύλες
καὶ μᾶς τοὺς ἀποκλεισμένους.
Τὰ παιδιά μαραίνονται ἀδιάφορα
καὶ ἀπομακρύνονται.
Αὔριο
μὴ μᾶς θυμηθῆ
κανεῖς ἀδελφός·
μηδὲ σταθῆ καὶ λυπηθῆ.